

Dr Robert A. Peterson, Teologia Dziejów św. Łukasza, sesja 15, Peterson, Kościół w Dziejach Apostolskich, część 2

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat teologii Łukasza-Dzieje Apostolskie. To jest sesja 15, Peterson, kościół w Dziejach Apostolskich, część 2.

Kontynuujemy nasze studia nad teologią Łukasza, zwłaszcza teraz, gdy chodzi o księgę Dziejów Apostolskich, i kłaniamy się przed Panem.

Miłosierny Ojcie, dziękuję za Twoje słowo. Dziękujemy, że dałeś nam tego samego Ducha Świętego, który udzielał go przez proroków i apostołów w dawnych czasach. Panie, oświeć nas, daj nam rozum i serce, aby Cię chwaliło, pełniło Twoją wolę i dzieliło się dobrą nowiną z innymi. Modlimy się w imieniu Jezusa, amen.

Kolejne wersety, Dzieje Apostolskie 2:42, opowiadają o Bożym dziele wśród Jego ludu, który uczestniczył w tych zbożnych czynnościach. Chrześcijanie byli pełni podziwu, a apostołowie dokonywali wielu znaków i cudów, werset 43. Kolejne dwa wersety opisują niezwykle wspólne łączenie dóbr i bogactw, tak że nikt nie był w potrzebie.

Jest to opisane szerzej w 4:32-37. Udostępnienie było dobrowolne. Porównaj 5:3 i 4, gdzie Paweł mówi Ananiaszowi lub Safirze, czy pole nie było twoje do sprzedania, czy nie? Czy te pieniądze nie należały do ciebie, czy nie? Zatem ich grzechem nie było zaniechanie dawania, lecz kłamstwo. Dzielenie się było dobrowolne, a rezultatem była wielka jedność.

Porównaj Dzieje Apostolskie 4:32. Codziennie spotykali się w świątyni i dzielili posiłki w swoich domach z radosnymi i szczerymi sercami. Chwalcie Boga i cieszcie się łaską całego ludu, werset 47. Łaska Boża była widoczna wśród nich i w ich zasięgu, w wyniku czego, 2:47, Pan dzień po dniu powiększał ich liczbę tych, którzy byli zbawieni.

Dzieje Apostolskie 2:42-47 dają nam wgląd w codzienne życie i zajęcia pierwszych chrześcijan. Pierwszą rzeczą, którą należy powiedzieć, jest to, że ich życie było wspólne, wspólne dla wszystkich, którzy uwierzyli w Chrystusa. Zobowiązali się do nauczania apostołów, do wspólnoty w Chrystusie, do wspólnych posiłków i Wieczery Pańskiej, do modlitwy za siebie nawzajem i do niesienia pomocy.

Wielu dobrowolnie podzieliło się dobrami i pieniędzmi, aby nikt nie cierpiał w potrzebie. Wierzący hebrajscy chrześcijanie spędzali razem dużo czasu w świątyni i

dzielili się jedzeniem w swoich domach. Napełnieni byli szczerością wiary, radością w duchu i chwałą Boga.

Byli pod wielkim wrażeniem tego, czego dokonał Bóg, łącznie ze znakami i cudami dokonywanymi przez apostołów. Bóg obdarzył ich łaską niewierzących i wielu przywiódł do przyjęcia ewangelii. Nasz czwarty fragment to Słudzy wczesnego Kościoła, Dzieje Apostolskie 6 :1-7. Łukasz nie ukrywa problemów i kontrowersji pierwotnego Kościoła.

Pokazuje raczej, jak wierzący wspólnie pracowali nad ich rozwiązaniem. Godny uwagi problem powstał pomiędzy hellenistami a hebraistami. Helleniści byli osobami mówiącymi po grecku, a tutaj byli to chrześcijanie.

Z kolei hebraiści byli żydowskimi chrześcijanami, których codziennym językiem był aramejski lub, co jest mniej prawdopodobne, hebrajski. Ben Witherington III, Dzieje Apostolskie, komentarz 241. Łukasz donosi, że helleniści skarżyli się, że ich wdowy są pomijane przy codziennym podziale dóbr materialnych, Dzieje Apostolskie 6.1. Kiedy wieść o tym dotarła do apostołów, zaczęli działać.

Zwołali cały Kościół i zalecili, aby wierzący wybrali siedmiu mężczyzn cieszących się dobrą opinią, pełnych ducha i mądrości, których możemy wyznaczyć do tego obowiązku, Dzieje Apostolskie 6:3. Apostołowie zdali sobie sprawę, że oprócz posługi słowa Bożego i modlitwy nie mają czasu na opiekę nad wdowami. Doceniając swoje zaangażowanie w te posługi, zaproponowali tę alternatywę. Ich głównym celem było oddanie się modlitwie i posłudze słowa (Dzieje Apostolskie 6:4). Kościołowi spodobała się ta sugestia i dlatego wybrali Szczepana, człowieka pełnego wiary w Ducha Świętego, oraz Filipa, Prochora, Nikanora, Tymona, Parmenasa i Mikołaja, nawróconego z Antiochii, Dz 6:5. Apostołowie przewodzili zborowi i angażowali go w rozwiązanie problemu.

Warto zauważyć, że Kościół wybrał hellenistów, aby nadzorowali posługę hellenistycznym wdowom. Witherington wyjaśnia, cytując: lista w wersecie 5 obejmuje jedynie mężczyzn o greckich imionach, co z pewnością nie jest przypadkowe. Oznacza to sugestię, to wydaje się sugerować, że społeczność jako całość, aby uniknąć nawet pozorów faworyzowania, wyznacza głównie, jeśli nie wyłącznie, greckojęzycznych żydowskich chrześcijan do zarządzania dystrybucją żywności.

Witherington, Dzieje Apostolskie 250. Następnie apostołowie wydali polecenie siedmiu sługom, modląc się i wkładając na nich ręce, werseł 6. Nie tylko wierzący byli zadowoleni z wyniku, ale także Bóg był zadowolony. Łukasz bowiem mówi o rozprzestrzenianiu się słowa Bożego i o tym, że ogromnie pomnożył liczbę uczniów w Jerozolimie.

Co ciekawe, dotyczyło to „dużej grupy kapłanów” – werset 7. Dzieje Apostolskie 6:1-7 pouczają nas o ludu Bożym w Nowym Testamencie. Ich istnienie nie było utopią, gdyż Łukasz przedstawia skargę, która mogła podzielić pierwszych wierzących. Dowiadujemy się, że apostołowie nie uchylali się od płaszcza przywództwa, który spadł na ich ramiona.

Zamiast tego oni, hebraiści, prowadzili, ale nie w sposób autorytarny, gdyż wysłuchali skarg hellenistów i odwoływali się do mądrości całego grona wierzących, aby potwierdzili proponowane przez nich rozwiązanie. Apostołowie udzielali wskazówek, gdyż siedmiu stało przed nimi i otrzymało od nich upoważnienie. Ale jednocześnie apostołowie chcieli podobać się ludowi Bożemu.

Rozwiązanie problemu wdów otrzymujących krótki urlop pokazuje istnienie różnorodności etnicznej zarówno w składzie, jak i przywództwie kościoła. Wolą Bożą było, aby hebraiści i helleniści współdziałali dla dobra Kościoła. Kiedy Bóg ich do tego prowadził, wyciągnął rękę, błogosławiąc ich pracę.

Jak podaje Łukasz, werset 7 i słowo Boże wciąż rosły, a liczba uczniów w Jerozolimie bardzo się rozmnożyła. David Peterson rysuje związek pomiędzy Bożym sposobem rozwiązywania problemu a rozwojem kościoła. Cytat: Zadowalające rozwiązanie konfliktu w kościele jerozolimskim umożliwiło rozkwit tej posługi ewangelii i jeszcze szybszy wzrost kościoła.

Rozwój Kościoła trwał nadal, ponieważ słowo Boże płynęło swobodnie wśród wierzących, a osoby z zewnątrz mogły być świadkami jego praktycznego wpływu w kochającej, zjednoczonej wspólnoty, a także usłyszeć jego wyzwanie z ust apostołów. Peterson, Dzieje Apostolskie, s. 236. Fragment piąty: Bóg zbawia pogan, Dzieje Apostolskie 10.

Dzieje Apostolskie 10, 34 do 48. Kiedy David Peterson w swoim komentarzu do Dziejów Apostolskich rozpoczyna 45-stronicowe podsumowanie teologii Dziejów Apostolskich, jego pierwszym nagłówkiem jest Bóg i Jego plan. Pierwsze zdanie nadaje ton: „Bóg objawia swoją potężną obecność i cel w narracji Dziejów Apostolskich poprzez bezpośrednie działanie i mowę. Nie ma mowy, żebym przeczytał te wszystkie wersety. I znowu za pośrednictwem anielskich i ludzkich posłańców 10 wersetów, przy czym ci ostatni regularnie korzystają z Pisma Świętego, aby głosić charakter i wolę Boga”. Peterson, Dzieje Apostolskie, s. 54.

Nigdzie w Dziejach Apostolskich plan Boży nie jest bardziej widoczny, a Jego obecność i cel bardziej widoczne niż w historii Korneliusza. Bóg użył nadprzyrodzonych środków, aby przełamać kulturowe uprzedzenia Piotra.

Poganin Korneliusz był rzymskim setnikiem i bogobojnikiem, co oznacza, że pociągał go judaizm ze względu na jego monoteizm i etykę, ale nie poddał się obrzezaniu.

Bruce wyjaśnia, dlaczego przeszkoda utrudniająca Piotrowi dotarcie do Korneliusza leżała po jego stronie. „bogobojny nie miał nic przeciwko społeczności żydowskiej, lecz nawet umiarkowany ortodoksyjny Żyd nie wszedłby chętnie do mieszkania bogobojnego poganina, chociaż nim był”. Bruce, Dzieje Apostolskie, 217.

Korneliusz był pobożny i prowadził bogobojną rodzinę.

Jego modlitwy i filantropia były dobrze znane. Bóg wysłał mu wizję za pośrednictwem anioła, w której polecił mu skontaktować się z Piotrem, Dzieje Apostolskie 10 :2 do 8. Korneliusz natychmiast usłuchał. Tutaj poniosłem porażkę.

Muszę przeczytać tekst. Dzieje Apostolskie 10:34 do 48. Jest za długi.

Oto część. Zatem Piotr otworzył usta i powiedział: Zaprawdę rozumiem, że Bóg nie jest stronniczy, ale w każdym narodzie miły Mu jest każdy, kto się Go boi i postępuje sprawiedliwie. Jeśli chodzi o słowo, które posłał do Izraela, głosząc dobrą nowinę o pokoju przez Jezusa Chrystusa, jest Panem wszystkich.

Sami wiecie, co się działo w całej Judei, począwszy od Galilei, po chrzcie, który głosił Jan, jak Bóg namaścił Jezusa z Nazaretu Duchem Świętym i mocą. Chodził, czyniąc dobrze i uzdrawiając wszystkich, którzy są pod władzą diabła, bo Bóg był z nim. A my jesteśmy świadkami wszystkiego, co uczynił, zarówno w kraju żydowskim, jak i w Jerozolimie.

Zabili go, wieszając go na drzewie, lecz Bóg go wskrzesił trzeciego dnia i kazał go ukazać nie całemu ludowi, ale nam, wybranym przez Boga na świadków, którzy z nim jedliśmy i piliśmy po jego zmartwychwstaniu z martwych. I nakazał nam głosić ludowi i świadczyć, że to on jest wyznaczony przez Boga na sędziego żywych i umarłych. O nim wszyscy prorocy świadczą, że każdy, kto w niego wierzy, przez jego imię otrzymuje odpuszczenie grzechów.

Gdy Piotr jeszcze to mówił, Duch Święty zstąpił na wszystkich, którzy słuchali słowa. A wierzący spośród obrzezanych, którzy przyszli z Piotrem, zdumiewali się, że dar Ducha Świętego został wylany nawet na pogan, bo słyszeli, jak mówili językami i wysławiali Boga. Następnie Piotr oświadczył: Czy ktoś może odmówić wody do ochrzczenia tym ludziom, którzy otrzymali Ducha Świętego, tak jak my? I nakazał im, aby zostali ochrzczeni w imię Jezusa Chrystusa.

Następnie poprosili go, aby pozostał przez kilka dni. Bóg zesłał Korneliuszowi wizję za pośrednictwem anioła, w której polecił mu skontaktować się z Piotrem. Dzieje Apostolskie 10:2 do 8. Korneliusz natychmiast usłuchał, ale Pan miał trudniejsze chwile z Piotrem.

W jego przypadku Bóg sięgnął po radykalne środki. Następnego dnia, gdy Piotr poszedł się modlić, poczuł głód i, cytując, wpadł w trans. Zobaczył wizję otwartego nieba i przedmiotu przypominającego duże prześcieradło, schodzącego w dół i opuszczanego czterema rogami na ziemię.

Dzieje Apostolskie 10, werset 11. Na prześcieradle znajdowały się różne rodzaje zwierząt nieczystych, których jedzenie zabraniało Żydom prawo Kapłańska 9. Jednak głos wołał: Wstań, Piotrze, zabijaj i jedz.

W przeciwieństwie do gotowej odpowiedzi Korneliusza, Piotr odpowiedział: nie, Panie. Tak. Dzieje Apostolskie 10:14.

To właśnie nazywamy oksymoronem. Nie, nie idzie z Panem. A Piotr zaprotestował, twierdząc, że nigdy nic nieczystego nie weszło do ust jego.

Głos ponownie odezwał się do Piotra, poprawiając go. Cytat: Co Bóg oczyścił, nie nazywaj nieczystym. Werset 15.

Zanim wizja dobiegła końca, głos rozległ się jeszcze raz, podkreślając przestanie Boga skierowane do Piotra. Jaki był sens wiadomości? Zadeklarować, że cała żywność jest czysta? Tak, ale ta deklaracja była symbolem znacznie ważniejszego przestania. Bóg chciał, aby dobra nowina o Jezusie dotarła do niejako nieczystych, czyli pogan.

Piotr zastanawiał się nad znaczeniem tej wizji, kiedy przybyli posłańcy Korneliusza z prośbą o Szymona Piotra. Wersety 17 i 18. Duch Święty przemówił do Piotra i powiedział mu, aby towarzyszył tym mężczyznom, ponieważ duch ich posłał.

Wersety 19 i 20. Piotr spotkał mężczyzn, którzy przekazali mu polecenie anioła dla Korneliusza, aby odwiedził Piotra i poprosił go o wiadomość. Wersety 21 i 22.

Piotr zapewnił im nocleg, a następnego dnia udali się z kilkoma żydowskimi chrześcijanami do domu Korneliusza w Cezarei. Wersety 23 i 24. Pan nie mógł wyrazić tego jaśniej, prawda? O mój Boże.

Cóż, jest to zrozumiałe, biorąc pod uwagę tło Starego Testamentu i sposób, w jaki wczesny Nowy Testament, Żydzi w Nowym Testamencie, a nawet hebrajscy chrześcijanie to rozumieli, wizję pomiędzy Żydem a poganinem. Korneliusz oczekiwał Piotra i zebrał krewnych oraz bliskich przyjaciół. Upadł do stóp Piotra, lecz Piotr go zganił i pomógł mu wstać.

Piotr, widząc dużą grupę ludzi, wyjaśnił, że zakazano mu przebywać z obcokrajowcami, ale Bóg odmienił jego serce i dlatego przyszedł. „Bóg mi pokazał, że nie wolno mi nikogo nazywać nieczystym ani nieczystym”.

Werset 28. Następnie Piotr zapytał, dlaczego po niego posłali. Werset 29.

Korneliusz wyjaśnił, jak Bóg posłał anioła, aby poinstruował go, aby zaprosił Piotra do swego domu. Korneliusz podziękował Piotrowi za przybycie i powiedział: Zatem teraz wszyscy jesteśmy przed Bogiem, aby usłyszeć wszystko, co Pan nakazał. Werset 33.

Mów o podstępny boisku. Człowieku, o człowieku ! Piotr rozpoczął kazanie, w którym wyjaśnił, że Bóg nie faworyzuje i nie powinien, gdyż „w każdym narodzie godny jego upodobania jest ten, kto się go boi i czyni to, co prawe”.

Werset 35. David Peterson wyjaśnia: „nie oznacza to, że Korneliusz był już zbawiony, zanim spotkał Piotra, ale że nie-Żydzi są, cytuję, akceptowani lub mile widziani, aby przyjść do Chrystusa na takich samych zasadach jak Żydzi”. Petersona, Dzieje Apostolskie 335.

Podstawą tą jest oczywiście łaska Boża przez wiarę w Chrystusa.

Piotr powiedział, że Bóg posłał Żydom ewangelię pojednania przez Jezusa Chrystusa, Pana wszystkich. Werset 36. Piotr ćwiczył ziemską służbę Jezusa po tym, jak Bóg dał mu potężnego Ducha Świętego, tak że, cytuję, zaczął czynić dobro i uzdrawiać wszystkich, którzy byli pod tyranią diabła.

Werset 38. Piotr i inni apostołowie byli świadkami życia, śmierci, a zwłaszcza zmartwychwstania Jezusa, ponieważ jedli i pili ze zmartwychwstałym Chrystusem. Bóg zlecił apostołom, łącznie z Piotrem, złożenie świadectwa o tym, że Chrystus jest sędzią wszystkich.

Piotr zakończył tymi słowami, cytuję, że świadczą o nim wszyscy prorocy. Aby przez Jego imię każdy, kto w Niego wierzy, otrzymał odpuszczenie grzechów.

Werset 43. Poniższe wersety wskazują, że Korneliusz i jego zgromadzeni uwierzyli w Jezusa ku zbawieniu. Bóg działał potężnie, cytuję, gdy Piotr jeszcze mówił te słowa, Duch Święty zstąpił na wszystkich, którzy słyszeli to słowo.

W rezultacie wierzący żydzi, którzy towarzyszyli Piotrowi, byli zdumieni, słysząc, jak poganie mówią językami i chwalą Boga, był to bowiem dowód, że Bóg wylał na nich swego ducha, tak jak to miało miejsce w dniu Apostołów Zielone Świątki. Wiersze 45 i 46. Za namową Piotra wierzący z pogan zostali ochrzczeni wodą, po czym Piotr pozostał tam przez kilka dni.

Wersety 47 i 48. Zbawienie przez Boga rodziny i przyjaciół Korneliusza pogłębia nasze zrozumienie tożsamości nowotestamentowego ludu Bożego. Badacze Łukasza i jego pism wskazują, że używał przez niego powtórzeń, aby podkreślić ważne wydarzenia.

Odnosząc trzy takie wydarzenia w Dziejach Apostolskich, jak widzieliśmy wcześniej w pracy Dennisa Johnsona. Po pierwsze, Bóg wylewa ducha w dniu Pięćdziesiątnicy. Wydarzenie to ma miejsce w Dziejach Apostolskich 2:1 do 13.

Jest to powtórzone w Dziejach Apostolskich 11:16 i wspomniane podczas Soboru w Jerozolimie w Dziejach Apostolskich 15:8. Dla podkreślenia powtarzają się trzy wydarzenia, podkreślając ich wagę. Wylewanie ducha Pięćdziesiątnicy, Dzieje Apostolskie 2:1 do 13, 11:16 i 15:8. Nawrócenie Pawła, Dzieje Apostolskie 9:1 do 30, 22:1 do 16, 26:2 do 18. Nawrócenie Pawła, 9:1 do 30, 22:1 do 16, 26:2 do 18.

Trzy wydarzenia: Pięćdziesiątnica, nawrócenie Pawła i po trzecie, nawrócenie Korneliusza, były tak ważne. Wydarzenie, Dzieje Apostolskie 10:44 do 47. Próby, 11:4 do 17 i lepiej w to uwierz, ponownie na soborze, 15:7, 10, 44, 47, 11:4 do 17, 15: 7. Dlaczego czy trzecie zasługuje na włączenie do pierwszych dwóch kolosalnych wydarzeń? Czy ty żartujesz? Pięćdziesiątnica to najważniejsza zmiana w życiu Kościoła.

Dech zapierać ze zdziwienia! A nawrócenie Pawła? Czy jest ktoś ważniejszy, przepraszam za mój francuski, oprócz Jezusa? Wow! Ponieważ i ono nawrócenie Korneliusza jest ważne i wywarło ogromny wpływ. Już w przymierzu Abrahamowym Bóg zaplanował zbawienie pogan. Rodzaju 12:3. Będę błogosławił tym, którzy cię błogosławią, a tego, który cię znieważa, przeklinam.

Oto jest 12:3 z Księgi Rodzaju. I w Tobie będą błogosławione wszystkie narody ziemi. Język bardzo zbliżony do tego w Księdze Rodzaju 22:18, mówiący o ofierze Izaaka lub prawie taki, jak mówi Paweł, w twoim potomstwie będą błogosławione wszystkie narody ziemi.

Zarówno rodziny, jak i narody, ludy, poganie. Już w przymierzu Abrahamowym Bóg zaplanował zbawienie pogan. Prorocy przepowiadali to samo.

Na przykład Izajasz 49:7, tak ważny tekst. Uczynię cię światłem dla narodów i aby moje zbawienie dotarło aż po krańce ziemi. Izajasz 49:7. Należy dodać Amosa 9:10, 11 i 12.

Łukasz przygotowuje czytelników na włączenie pogan do ludu Bożego na początku i na końcu swojej ewangelii. Symeon, Łukasza 2:32. Co zaskakujące, czy Symeon w pełni zrozumiał, co wyszło z jego ust? Nie wiem.

Nie sądzę, żeby prorocy, cóż, 1 Piotra 1 mówi nam, że nie zawsze rozumieli, co się stamtąd działo. Łukasza 2:32. Trzyma na rękach Dzieciątka Jezus i mówi: Moje oczy ujrzęły Twoje zbawienie, Panie.

Dzieciątka, które przygotowałeś wobec wszystkich narodów, światło na objawienie poganom i chwałę ludu Twojego, Izraela. Jest początek. Jest tu inkluzja.

Na początku ewangelii Łukasza mamy do czynienia z tak zwanym włączeniem pogan. W końcu jest tak samo. Ile razy czytałem Łukasza 24 podczas tych wykładów? Ale to ważne.

Ponownie, Łukasza 24:47. I aby w imię Jego, imię Jezusa, wszystkim narodom, począwszy od Jerozolimy, głoszone pokutę i odpuszczenie grzechów. Już w przymierzu Abrahamowym to zdanie jest niezwykle ważne.

Bóg zaplanował zbawienie pogan. Prorocy przepowiadali to samo. Łukasz przygotowuje czytelników do włączenia pogan do ludu Bożego na początku i na końcu swojej ewangelii oraz na początku Dziejów Apostolskich 1:8. I będziecie moimi świadkami, kropka, kropka, kropka, aż po krańce ziemi.

Jednak przewidywane włączenie pogan nie nastąpiło. Jedną rzecz to przewidywanie i można powiedzieć, że Boża przepowiednia się spełni. To prawda.

Ale Bóg, który przepowiada, że proroctwo się spełni, nie tylko oznacza, że posiada całą wiedzę i zdolność do przewidywania przyszłości, ale także oznacza, że jest Bogiem opatrności, który kontroluje przyszłość, aby proroctwo się spełniło. Przewidywane włączenie pogan nie nastąpiło, dopóki Bóg nie posłużył się niechętnym Piotrem. Nie, Panie! Dobroć.

Biblia jest niezwykle szczera; to niesamowite. Czołowy żydowski apostoł chrześcijański głoszący orędzie zbawienia poganom, a mianowicie Korneliusz i jego towarzysze. Bóg wyjaśnia, jak Bóg celowo i osobiście zaaranżował to.

Bock w swojej znakomitej książce *A Theology of Luke and Acts*, strony 113, 114, jak on, cytuję, w tym miejscu włączenie pogan jest bezpośrednim dziełem Boga. Główny punkt Dziejów Łukaszowych. Dlatego Bóg jest tak aktywny w tych wydarzeniach.

Te działania miały miejsce, musiały nastąpić pod jego kierunkiem. Jako część jego planu zjednoczenia Żydów i pogan w jedną społeczność. Jeśli ktoś narzeka na włączenie pogan, jego skarga jest skierowana do Boga.

Zamknij cytaty. W rezultacie nowotestamentowy lud Boży obejmuje wierzących Żydów i pogan. Tak naprawdę wierzący w Chrystusa mogą mieć dowolną grupę etniczną lub narodową.

Dzieje się tak, ponieważ, jak Piotr przekonał się na własnej skórze, „Bóg nie faworyzuje”. Dzieje Apostolskie 10:34. Lud Boży Nowego Testamentu to ci, którzy zostali pojednani z Bogiem i między sobą.

Przepraszam, przez Jezusa Chrystusa, bo, cytuję, On jest Panem wszystkich. Dzieje Apostolskie 10:36. Są tacy, którzy wiedzą, że Jezus, którego Bóg ustanowił, cytuję, na sędziego żywych i umarłych.

Werset 42 jest ich Panem i Zbawicielem. Dzieje się tak dlatego, że nowotestamentowy lud Boży to ci, którzy wierzą w Niego w kwestii odpuszczenia grzechów. werset 43 i zostali ochrzczeni.

Werset 44. Lud Boży to ludzie nowej ery, Żydzi i poganie, którzy otrzymali Ducha Świętego, choć nie ze znakami nadprzyrodzonymi, jak w przypadku apostołów w dniu Pięćdziesiątnicy i Korneliusza. W historii Korneliusza pojawia się osiem odniesień do ducha.

Duch zstępujący na wierzących z pogan spowodował, że wydarzenie to nazwano, cytuję, Pięćdziesiątnicą świata pogańskiego. Ten tekst i inne, które wiążą ducha z nową erą życia i przymierza, wskazują, że duch jest również powiązany ze zbawieniem i jest kluczowym darem nowej ery. Bock, Teologia Łukasza i Dzieje Apostolskie, 223.

I wreszcie, z tego fragmentu dowiadujemy się, że lud Boży uwielbia Go czcić. Widzimy to u Korneliusza, jego rodziny i przyjaciół, którzy wychwalają Boga. Werset 46.

Larkin jest dokładny. „doświadczenie zbawienia zawsze wywołuje chwałę dawcy zbawienia”. Larkin, Dzieje Apostolskie, 169.

Tak jest w tym przypadku, gdy wierzący poganie głoszą wielkość Boga. Przejście szóste. Bóg suwerennie działa wśród pogan pośród prześladowań.

Dzieje Apostolskie 13:44 do 52, które zamierzam przeczytać. W następny szabat prawie całe miasto zebrało się w Antiochii Pizydyjskiej, aby słuchać słowa Pańskiego. Ale Żydzi, widząc tłumy, napełnili się zazdrością i zaczęli zaprzeczać temu, co mówił Paweł, obrzucając go obelgami.

Tutaj sprzeciw wobec posługi apostolskiej opiera się na zazdrości. Jakie to małostkowe, co naprawdę oznacza dumę. A Paweł i Barnaba odważnie wypowiadali się, mówiąc: Trzeba było najpierw do was powiedzieć Słowo Boże, gdyż je odrzuciliście i uważacie się za niegodnych życia wiecznego.

Oto zwracamy się do pogan. Tak bowiem nakazał nam mówić Pan i cytuje Izajasza 49:6. Przepraszam. Tak, 49:6 jest prawidłowe.

Albowiem Pan rozkazał, bo tak nam nakazał Pan, mówiąc: Uczyniłem was światłem dla pogan, abyście nieśli zbawienie aż po krańce ziemi. Znów jest ten fragment Izajasza. A gdy poganie to usłyszeli, zaczęli się radować i wielbić słowo Pańskie.

I uwierzyli wszyscy, którzy zostali powołani do życia wiecznego. I rozeszło się słowo Pańskie, rozeszło się po całej krainie. Ale Żydzi podburzyli pobożne kobiety na wysokich stanowiskach i czołowych osobistości miasta, wznieśli prześladowanie Pawła i Barnaby i wypędzili ich ze swojej dzielnicy.

Oni jednak otrząsnęli na siebie proch ze swoich nóg i udali się do Ikonium. A uczniowie zostali napełnieni radością i Duchem Świętym. Bóg pogodnie działa wśród Żydów i pogan pośród prześladowań, Dzieje Apostolskie 13:44 do 52.

Podczas swojej pierwszej podróży misyjnej Paweł wygłosił kazanie w synagodze w Antiochii w Pizydii, w którym prześledził historię Izraela od wyjścia z Egiptu, poprzez wędrówki po pustyni, podbój Kanaanu, sędziów, panowanie Saula, a potem króla Dawida. Opierając się na obietnicach przymierza Dawida, Paweł głosi, że od Boga, od Dawida, przepraszam, Paweł głosi, że od Dawida, cytując: Bóg sprowadził do Izraela Zbawiciela Jezusa, Dzieje Apostolskie 13:23. Paweł wspomniał służbę Jana Chrzciciela i przepowiednię przyjścia Mesjasza jako kogoś znacznie większego niż Jan, w wersety 24 i 25.

Być może Jan Chrzciciel odgrywa w Nowym Testamencie większą rolę, niż wielu z nas zdaje sobie sprawę. Wow. Paweł powiedział swoim współwyznawcom, Żydom i bogobojnym, że Bóg zesłał im poselstwo zbawienia.

Paweł podsumował, jak Żydzi i poganie w Jerozolimie wspólnie nieświadomie wypełnili przepowiednie Starego Testamentu, ukrzyżowując Jezusa, mimo że był niewinny, wersety 26 do 29. Bóg wskrzesił Jezusa z martwych, co ukazało się wielu świadkom, którzy z kolei głosili ewangelię, którą Bóg obiecał ich przodków, wersety 30 do 32. Paweł odwołał się do fragmentów Starego Testamentu, które przepowiadały przyjście Mesjasza, Psalmu 2:7, Izajasza 55:3 i Psalmu 16:10.

Paweł ogłosił, że wypełniły się one nie w Dawidzie, ale w Jezusie i jego zmartwychwstaniu, Dzieje Apostolskie 13:33 do 37. Następnie Paweł głosi, że zbawienie przez Jezusa obejmuje przebaczenie grzechów. Rozwija temat przebaczenia, nauczając o usprawiedliwieniu nie na podstawie uczynków, ale przez wiarę w Chrystusa, wersety 38–39.

W Dziejach Apostolskich Łukasz często mówi o skutkach odkupieńczej śmierci Chrystusa, ale niewiele mówi o samym odkupieniu. Jedno jasne miejsce. Zobacz Dzieje Apostolskie 20:28.

Kościół Boży, o którym mówi Pan, niektóre rękopisy, Kościół Pana, niektóre rękopisy mówią, że jest to Kościół Boży, który nabył własną krew. Tylko tutaj wspomina o usprawiedliwieniu, o tym słowie. W Dziejach Apostolskich 13:40 i 41 znajduje się ostrzeżenie przed sądem z Księgi Habakuka 1:5 nad tymi, którzy przegapiają to, czego dokonuje Bóg.

Jak pokazuje Larkin, zacytuj, równolegle do oferty wyzwolenia, ostrzeżenie przed sądem dla tych, którzy nie rozpoznają, że Bóg wpływa na zbawienie przez Jezusa. Równolegle z ofertą wyzwolenia pojawia się ostrzeżenie przed sądem. Larkin, Dzieje Apostolskie, 204.

Lud nalegał, aby Paweł i Barnaba opowiedzieli więcej na ten temat w przyszły szabat. Po nabożeństwie w synagodze wierzący Żydzi i prozelici poszli za apostołami, aby dowiedzieć się więcej o łasce Bożej. Dzieje Apostolskie 13:42, 43.

W najbliższą sobotę w Antiochii Pizydyjskiej, cytuję, zgromadził się ogromny tłum, aby usłyszeć słowo Pańskie z ust Pawła i Barnaby. Dzieje Apostolskie 13, 4. Widząc wielką liczbę, która przyszła słuchać apostołów, Żydzi z zazdrości zaprzeczyli słowom Pawła i obrzucali go obelgami. Werset 44.

Odważnie odpowiedzieli misjonarze: konieczne jest, aby najpierw do was zostało przekazane słowo Boże. Ponieważ odrzucacie to i uważacie się za niegodnych życia wiecznego, zwracamy się do pogan. Werset 46.

Zauważ, że „słowo Boże” pojawia się znacznie częściej w Dziejach Apostolskich Łukasza niż w ogóle u Mateusza, Marka i Jana. Paweł i Barnaba, słowa, słowo Boże. Paweł i Barnaba cytują Izajasza 49, 6 jako swoje polecenie ewangelizacji pogan.

„Uczyniłem cię światłem dla pogan, aby nieść zbawienie aż po krańce ziemi”. Czy Jezus nie jest światłem? Tak, ale przez Jezusa także jego przedstawiciele. W swoim pierwotnym kontekście werset ten mówił o służbie Pana Izajasza, przede wszystkim o narodzie izraelskim, a następnie o pojedynczym Izraelicie, który reprezentuje ten naród.

Łk 2,32 identyfikuje samego Jezusa jako fundamentalne wypełnienie słów Izajasza, a tutaj Łukasz odnosi to do Pawła i Barnaby. Howard Marshall łączy te prawdy w jedną całość. Marshall, Dzieje Apostolskie, s. 230.

Cytat: pierwsi chrześcijanie widzieli wypełnienie proroctwa w Jezusie. Porównaj cytat z Izajasza 53:7 i 8 w Dziejach Apostolskich 8:32 do 35. Jednak niniejszy fragment stwierdza, że pierwsi chrześcijanie widzieli wypełnienie proroctwa Izajasza w Jezusie, ale obecny fragment stwierdza, że misja sługi jest także zadaniem naśladowców Jezusa.

W ten sposób zadanie Izraela, którego nie wykonała, przeszło na Jezusa, a następnie na Jego lud jako nowy Izrael. Jest to zadanie niesienia światła objawienia i zbawienia wszystkim narodom świata. Porównaj wyraźną aluzję do Izajasza 49:6, już w Łk 2:29 do 32, w ustach, z ust Symeona.

Usłyszawszy te słowa, poganie uradowali się i czcili słowo Pana. Werset, Dzieje Apostolskie 13:48. Byli bardzo szczęśliwi, że ewangelia, poselstwo zbawienia w Jezusie, było dla nich.

Uwierzyli słowom, które apostołowie cytowali z Izajasza, i uwierzyli w Jezusa. Chociaż niektórzy twierdzą, że Boże wybranie opiera się na przewidywanej wierze, odwraca to porządek Pisma Świętego. Łukasz bowiem dodaje, i uwierzyli wszyscy, którzy zostali powołani do życia wiecznego.

Werset 48. Barrett jest bezpośredni. CK Barrett, Dzieje Apostolskie 1 do 14, międzynarodowy komentarz krytyczny [ICC]. Strona 658. Dwa tomy Barretta prawdopodobnie nie mają sobie równych pod względem naukowym. Niestety, nie zawsze uważa Łukasza za historyka godnego zaufania, dlatego też chrześcijanin powinien obchodzić się ze swoimi komentarzami za 100 dolarów, każdy tom, ostrożnie, a może wcale, a uczeni również powinni zachować ostrożność.

Barrett jest bezpośredni, ale jeśli, tak samo jak w przypadku Ewangelii Jana, mówi ci zwykle, co ona oznacza, niezależnie od tego, czy w to wierzy, czy nie, nie jestem pewien. Barrett jest bezpośredni. Cytuj, niniejszy werset jest bezwarunkowym stwierdzeniem absolutnej predestynacji, wiecznego celu Boga, cytuje Kalwina, co można znaleźć w dowolnym miejscu Nowego Testamentu.

Ci, którzy wierzą, którzy są do tego powołani, strona bierna, sugeruje przez Boga. Zamknij cytaty. Wiele się nauczyłem od CK Barretta na temat ewangelii Jana.

Przez dziesięć lat wykładałem w Biblijnym Seminarium Teologicznym w Hatfield w Pensylwanii, zarówno z Nowego Testamentu, jak i z teologii. Któregoś dnia na korytarzu szkoły uczeń zapytał: Doktorze, czy czytał pan wstęp do komentarza Barretta na temat Johna? Powiedziałem, że nie wiem, czy to zrobiłem. Mówi, gdzie mówi, że nie wie, czy Jezus rzeczywiście zrobił lub powiedział te rzeczy.

Oboje byliśmy zszokowani, ponieważ sam komentarz bardzo dobrze wyjaśnia, co rzekomo powiedział i zrobił Jezus, co oczywiście zarówno ja, jak i mój uczeń uważamy za prawdę. Jak w każdym razie człowiek, który kwestionuje, dowód jest w puddingu. A słusznie słynny przewodnik Johna Evansa po komentarzach do obu Testamentów mówi, że w przypadku Dziejów Apostolskich najlepszym komentarzem akademickim jest komentarz CK Barretta.

Bądź ostrożny. Jest krytycznym uczonym. Dobrze powiedziane. Obie te rzeczy są dobrze powiedziane.

I tutaj, jak słusznie mówi, Dzieje Apostolskie 13:48 nauczają o bezwarunkowym wyborze, czyli absolutnej predestynacji. To nie jest tak, że Bóg przewiduje wiarę i wybiera ludzi. To jest to, że ci, którzy zostali wyświęceni do życia wiecznego przez Boga, wcześniej uwierzyli.

Wiara jest wynikiem suwerennego wyboru Boga, a nie odwrotnie. Następnie spotykamy, jak to często bywa w Dziejach Apostolskich, sprzeczne reakcje na przepowiadanie apostolskie. Pozytywną stroną jest to, że słowo Pana rozeszło się po całym regionie, werset 49.

I odwrotnie, Żydzi rozzłościли dobrze znane, bogobojne kobiety i przywódców miasta, w wyniku czego Paweł i Barnaba byli prześladowani i wypędzeni z tego regionu, werset 50. W odpowiedzi misjonarze otrząsnęli proch ze swoich nogi i poszli dalej, 51. Ci, którzy uwierzyli, zostali napełnieni radością i Duchem Świętym, w. 52.

Łukasz w Dziejach Apostolskich zawiera wiele odniesień do radości, która z pewnością znaczyła więcej niż w innych Ewangeliach. Dzieje Apostolskie 13:48-52 uczą nas co najmniej pięciu rzeczy dotyczących nowotestamentowego ludu Bożego. Podsumowując, po pierwsze, są to Żydzi i poganie, których Bóg wybrał do zbawienia (Dzieje Apostolskie 13:26-48). Za zbawieniem stoi wieczny wybór Boga, Efezjan 1:4, 2 Tymoteusza 1:9. O jego ludzie, Dzieje Apostolskie 13,48.

Po drugie, Bóg wysłał poselstwo zbawienia, werset 26, które wypływa z łaski Bożej, werset 43. Bóg wysłał poselstwo zbawienia, które wypływa z Jego łaski.

Po trzecie, są wierzącymi w apostoła, nowotestamentowy lud Boży wierzy w przesłanie apostoła dotyczące starotestamentowych przepowiedni o Mesjaszu Zbawicielu i jego wywyższeniu, wersety 33-37. Odrzucają żydowską i rzymską ocenę Jezusa, która doprowadziła do jego krzyża i cieszą się z oceny ojca, który usprawiedliwił syna, podnosząc go na prawicę.

Po czwarte, wierzą w Jezusa w kwestii przebaczenia i usprawiedliwienia, wersety 38-39.

Po piąte, idą za przykładem apostoła i są gotowi znosić prześladowania ze względu na Jezusa, werset 50.

Po szóste, wierzący Nowego Testamentu, choć czasami muszą znosić prześladowania, mogą być przepełnieni radością, jaką przekazała dobra nowina i Duchem Świętym Spirit, FF Bruce, Dzieje Apostolskie, strona 285.

W następnym wykładzie będziemy kontynuować moje krótkie omówienie ludu Bożego w Dziejach Apostolskich, a następnie przejdziemy do innych spraw.

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat teologii Łukasza-Dzieje Apostolskie. To jest sesja 15, Peterson, kościół w Dziejach Apostolskich, część 2.